

Egy hajóban Jézussal

Szentkirályszabadja, 2010. június 13.

Felnőtt konfirmációs istentisztelet

L. Zsolt 18, 2/a – 7. v.

T. Lk 8, 22-25.

Történt egy napon, hogy Jézus tanítványaival együtt hajóra szállt, és így szólt hozzájuk: „Menjünk át a tó túlsó partjára!” El is indultak. Közben hajóztak, ő elaludt. Ekkor szélvihar csapott le a tóra, és a hajó kezdett vízzel megtelni, úgyhogy veszélyben forogtak. Ekkor odamentek hozzá, felébresztették, és így szóltak: „Mester, Mester, elveszünk!” Ő pedig felkelt, ráparancsolt a hullámokra, mire azok lecsillapodtak, és csendesség lett. Aztán ezt kérdezte tőlük: „Hol van a ti hitetek?” Ők pedig megrettenve és csodálkozva így szóltak egymáshoz: „Hát ki ez, hogy a szeleknek és a víznek is parancsol, és azok engedelmeskednek neki?”

Talán még soha annyian nem élték át, mint éppen napjainkban, hogy elhagyják őket. A legfájóbb élményeink közé tartozik, ha valamelyik szülőnk, vagy később a legjobb barátunk, egyszer csak kilép az életünkből.

Az iskolás gyermekeimmel nemrég megnéztünk néhány részletet a Ben Hur című filmből. Előtte elmondtam nekik röviden az előzményeket. Az a történet is azzal kezdődik, hogy két gyerekkori jó barát sok idő elteltével, immár felnőttként ismét találkozik egymással. Az egyikük, Juda Ben Hur zsidó nemes, a másikuk Messala, akiből a római birodalom egyik feltörekvő hadvezére lesz. Messala megpróbálja rávenni legjobb gyerekkori barátját, hogy zsidó nemesként álljon a rómaiak oldalára, és azzal bíztatja, hogy ez számára is megnyitja a felemelkedés útját. Ben Hur azonban erre nem hajlandó. Messala, amikor látja, hogy sehogyan sem tudja Róma oldalára állítani barátját, egyszeriben elfordul tőle: kilép az életéből, és mindent megtesz azért, hogy tönkregye.

Sajnos, ez nemcsak a regényekben fordul elő, hanem az életben is: korábbi, elválaszthatatlan barátok közül az egyik valamilyen érdeklentét miatt kilép a másik életéből.

Ezek közül a tapasztalatok közül is a legfájóbb talán, amikor a házastársunk lép ki az életünkből. Úgy tűnt, hogy egy hajóban evezünk, és egyszer csak már nincs ott. Egy ismerősöm nemrég mesélte el, hogy amint megszületett első gyermekük, a férje elköltözött otthonról. Azóta már a válókeresetet is beadta.

Tragikusan fájdalmas történeteket tudnék mesélni, de bizonyára ti is ismertek ilyen eseteket. Ezért inkább most arra szeretném felhívni a figyelmeteket, hogy egy olyan történet van előttünk Lukács evangéliumából, amelyben ennek az általános emberi tapasztalatnak az ellenkezőjét látjuk. Jézus beszáll tanítványaival egy hajóba, és amikor jön a vihar, jön a baj, akkor sem száll ki, hanem mindvégig velük marad. Már hallani is jó ilyenről, de ha közelebről megnézzük ezt a jelenetet, akkor olyan bátorításokat találhatunk benne, amelyek mélyebben is hatással lehetnek az életünkre. Úgy lehet összefoglalni ezeknek a bátorításoknak a lényegét, hogy ha Jézus egyszer beszállt életünk hajójába, akkor menet közben, a bajokban nem száll ki. Nem hagy faképnél.

1. Hogyan kerülhetünk egy hajóba Jézussal? Úgy, hogy Ő beszáll. Lehet, hogy éppen azt a pillanatot használja fel erre, amikor kiszállt valaki az életünkből. De a lényeg, hogy Ő a kezdeményező, Ő az, aki belép életünk hajójába.

Felolvasott igénkben is Ő a kezdeményező. 22. v. *„Jézus tanítványaival együtt hajóra szállt”* Ahhoz, hogy megtapasztalhassuk, hogy Jézus nem lép ki az életünkből, legelőször is azt kell megtapasztalnunk, hogy belépett az életünkbe. /Amikor egy hajóba kerülünk Jézussal, egy új élet kezdődik számunkra: a keresztyén élet.

„Jézus tanítványaival együtt hajóra szállt” Ezzel kezdődik a keresztyén élet. Akkor kezdődik el a keresztyén életed, amikor Jézus beszáll a hajódba. Lehet, hogy már addig is voltak a hajódban keresztyén rokonok, barátok, ismerősök, de ez még nem a keresztyénség. A keresztyénség akkor kezdődik, amikor Jézus beszáll a hajódba. És tkp. ez a keresztyén élet lényege: Egy hajóban lehetünk Jézussal. Egy hajóban evezünk Jézussal! Ő is ott van életünk hajójában.

2. Ebből következik a második kérdés: honnan vesszük észre, hogy Ő beszállt?

a, Onnan, hogy egyszer csak meghalljuk a szavát.

Sokan sokfélét mondanak erről, akiknek már beszállt az életébe. Pl. azt, hogy forróság öntötte el őket, hogy szeretet, békesség ömlött szét bennük, stb. Én is így éltem meg, sokat tudnék róla beszélni, de nem teszem most, mert nem ez a lényeg. Ezek érzelmi kísérelő jelenségek, amit valaki vagy érez, vagy nem. Valószínű, a jelenetben szereplő tanítványokat sem egyformán érintette az, hogy Jézus is hajóba szállt velük. Volt közöttük olyan, akinek nagyot dobbant erre a szíve, de minden bizonnyal olyan is, akinek ez már megszokott volt. Ez lelkiakat, vérmérséklet kérdése elsősorban.

Viszont akár éreztünk valamit, akár nem, onnan tudhatjuk meg, hogy Jézus beszállt életünk hajójába, hogy egyszer csak meghalljuk a szavát.

b, Aztán onnan is tudhatjuk, hogy velünk van, hogy egyszer csak új irányt kap az életünk. Akár szóban, akár más módon, de Jézus irányt szab az életünknek. Egyszerre úgy érezzük, hogy nem sodródunk, nem céltalanul, értelmetlenül hajókázunk, hanem egy határozott irányt, célt, tartalmat kap az életünk. Megértjük, hogy hova kell fordulnunk, hova kell mennünk. Mint itt is: *„Menjünk át a tó túlsó partjára!”*

c, Csendből, amit bennünk és körülöttünk tud teremteni.

Sokan azt remélik, azt várják el, hogy Jézus jelenléte majd kizárja a bajokat. Ez alapján az elvárás alapján tehát úgy képzelik, hogy abból lehet megtudni, hogy Jézus beszállt életünk hajójába, hogy onnantól kezdve tükörsima vizeken, szép, nyugodt körülmények között fognak haladni, napsütésesebb, nyugodtabb, simább lesz az életük. Az ilyen ember mindenre számít, csak viharra nem. Márpedig ez a történet, de más bibliai történet is figyelmeztet arra, hogy ez hamis elvárás, ilyet ne várjunk. Jézus jelenléte egyáltalán nem zárja ki a viharokat az éltünkéből. Viszont arra számíthatunk, hogy a viharok közepette csendet tud teremteni bennünk és körülöttünk.

24. v. „*csendesség lett*”. Amilyen csendességben volt Jézus amikor aludt, most olyan csendességet teremt maga körül a viharban. Ami belső sajátja volt, azt sugározza szét. Csendesség volt benne, és most csendesség lesz körülötte. Jézus a maga belső lelki-szellemi tartalmával ajándékoz meg. Csendességével csendességet tud teremteni. Vagy azzal, hogy megszünteti a bajt. Vagy a baj közepette. Ez több, mint amikor a baj elmúlik. Abból nem mindig tudunk úgy tanulni. Hamar elfelejtjük, túltesszük magunkat rajta, természetesnek kezdjük érezni egy idő után. De ha egy nagy baj kellős közepén jutunk csendességre, az más. Azt soha nem lehet természetesnek venni. A baj még nem múlt el, de mi már csendességre jutottunk, már nem háborgunk, békességünk van. Ez igazán nagy csoda!

3. Mi az, ami nem történhet meg, ha egy hajóban vagyunk Jézussal? Az, hogy Ő menet közben kiszáll. Bármi megtörténhet velünk még akkor is, ha egy hajóban vagyunk Jézussal. Terveink, álmunk, kudarcba fulladhatnak, csalódhatunk, még életveszélybe is juthatunk, ahogyan a mai történetünkben a tanítványok. De egy nem történhet meg: hogy Jézus kiszáll. Olyan van, hogy nem avatkozik be mindjárt, de olyan nincs, hogy a bajunkban magunkra hagyja. Nézzétek: nem azt olvassuk, hogy „*Miközben hajóztak, ő kiszállt*”. Hanem: „*Miközben hajóztak, ő elaludt.*” 23. v. Ha valaki, akkor Ő tudta, hogy ez a csend most vihar előtti csend. Mégsem szállt ki. Sokan a vihar előtti csendet megérezve kiszállnak, mielőtt a vihar elérné őket. Jézus érzi a vihart, de nem száll ki. Inkább lefekszik és alszik. Ez tehát először is arról szól, hogy ott marad az övével. Alva, de ott marad. Tehát éppen hogy nem annak a jele, hogy magára hagyja őket, hanem annak, hogy velük marad. Csak most a velük-maradás egy másik formájára vált: nem aktívan, hanem passzívan van velük.

Sokszor van, hogy Jézussal indul a napunk, és aztán mégis valami rossz, baj történik... Nézzétek, ez a kis tanítványi kör is olyan békésen, talán boldogan indult el Jézussal azon a napon a túlsó part felé...De aztán egyszer csak lecsapott rájuk a vihar...Mintha a pokol erői szabadultak volna el és törtek volna rájuk. A galileai tavon éppen úgy, mint a Balatonon, hirtelen, váratlanul szokott rázúdulni a vihar a vízre. Az élet viharai is így szoktak jönni. Pl. halálhír, vagy baleset híre. Hogy lehet ez? - döbben meg ilyenkor a hívő ember. Hát Jézus jelenléte nem zárja ki életünkéből a vihart, az életveszélyes helyzetet?

Ilyenkor könnyen azt gondoljuk, hogy Jézus elhagyott. Nos, a tanítványok nem gondolhatták ezt, mert Jézus továbbra is ott volt velük. Csak éppen aludt. A tanítványok csak azt gondolhatták

legfeljebb, hogy Jézus valamiért nem segít nekik. De azt nem gondolhatták, hogy Jézus elhagyta őket. Ebből egy nagyon fontos üzenetet értettem meg: azt, hogy Jézus soha nem hagy el! Ha egyszer beszállt életünk hajójába, nem fog kiszállni, nem fog a bajokban magunkra hagyni, még akkor sem, ha valamiért tétlen marad. Tehát nem szabad összekeverni a kettőt: más az, amikor Jézus elhagy, nincs velünk, és más kérdés az, hogy valamiért nem avatkozik be, nem cselekszik. Olyan van, hogy Jézus valamiért nem cselekszik. De olyan nincs, hogy elhagy. Attól még, hogy nem cselekszik, nem hagyott el minket. Legfeljebb csendben van. Csendben van velünk. Ez az alvó Jézus képének csodálatos üzenete.

Ez az egyetlen bibliai történet, amelyben arról olvasunk, hogy Jézus aludt. Ennek van egy további üzenete is: Jézus akkor sem tehetetlen, amikor mi annak látjuk. Mi a keresztyén élet jellemzője? Sok mindent lehetne itt mondani, pl. hogy szeret, hogy csodákat tapasztalhatunk meg, stb. De a mai történet alapján így mondom: Ha Jézus egyszer már belépett az életünkbe, akkor nem kell attól félnünk, hogy ki fog lépni belőle, sem a bajokban, sem máskor. Röviden: Jézus soha nem hagy el.

Ez az üzenet nemcsak arra szól, hogy minket vigasztaljon, bátorítson, hanem egyúttal mintát és hozzá feladatot is ad: váljunk ilyen hűséges barátta, házastársá, szülővé, lelki testvérré. Olyanná, aki ha egyszer már beszállt valaki hajójába, akkor menet közben nem száll ki onnan, pláne nem a bajban.

4. Ki van velünk a hajóban Jézus személyében? A mennynek és a földnek Ura.

25. v. „*Hol van a ti hitetek?*” Mindennél jobban mutatja ezt Jézus szava. A vihar utáni csendben egyszer csak felhangzik ez a jézusi szó: „*Hol van a ti hitetek?*” Jézusnak hatalma van minden felett. Ezért kérdezhet ilyeneket. Jézus EZT a hitet kéri számon tanítványaitól.

Azt is lássuk meg, hogy a vihar utáni csend más, mint a vihar előtti csend. A vihar utáni csendben jobban meghallhatjuk a mi Urunk szavát. Mert jobban odafigyelünk ilyenkor rá, fogékonyabbak vagyunk rá. Ezért is enged bele a viharokba néha, hogy ezt megtanuljuk. (szem-s pl.: amikor anyu meghalt)

„*Hát ki ez, hogy a szeleknek és a víznek is parancsol, és azok engedelmeskednek neki?*” Ezt kell a hitükkel figyelembe venni, hogy Ő ilyen hatalmas ÚR. A hívő ember mindig akkor erőtlenedik el, ha a valóságnál kisebbnek képzei Jézust. Karácsonyi pl. „*Jézuska*”. Sok festményen, és sok emberi elképzelésben Jézus így szerepel. Soha nem nő fel ezeknek az embereknek a tudatában, mindig csak a karácsonyi kisedd marad. Nagyon káros kép és képzet, mert nem számol Jézus isteni hatalmával.

Azt kellett megtanulniuk, hogy olyan Úrban, társban, barátban bízhatnak, Aki felette áll bármiféle viharok. Neki engedelmeskednek a természet erői, és mindenféle más erők is: betegség erői, halál erői. Ő kezében tudja tartani ezeket, irányítani, befolyásolni tudja ezeket. Nem mindig úgy, ahogyan mi szeretnénk (vegyen el betegségeket, kíméljen meg ilyen meg olyan bajoktól). De az

életünket fenyegető erőknél van tovább! Nem ezeké az utolsó szó, hanem Jézusé az utolsó szó! Íme, ebben a történetben is! És az Ő szava hatással van a legnagyobb viharra is, megszünteti és lecsendesíti. Bármilyen vihar dúljon is körülöttünk vagy bennünk, és bármilyen romboló erők tépázzák is az életünket, jusson eszünkbe, hogy nem ezeké az utolsó szó, hanem Jézusé. És ez a Jézus mindig velünk marad, ha egyszer már beszállt életünk hajójába! Ámen!

Szűcs László